

Győri Ítéltábla
Pf.II.20.107/2013/4.

A Győri Ítéltábla a dr. Zudor Mónika Csilla ügyvéd által képviselt felperesnek a Sarkantyú Ügyvédi Iroda által képviselt alperes ellen kártérítés megfizetése iránt indított perében a Tatabányai Törvényszék 2013. február 22. napján kelt 4.P.21.227/2010/50. szám alatti ítéletével szemben az alperes részéről 51. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán megtartott tárgyalás alapján meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az ítéltábla az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 nap alatt fizessen a felperesnek 254.000. (Kettőszázötvennégyezer) Ft másodfokú perköltséget.

Az alperes költségmentessége folytán le nem rótt fellebbezési illetéket az állam viseli.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes ügyvezetője - a 2011. december 12-i kezdő időponttal elrendelt - felszámolásáig "A" volt. A "B" Bt-t a cégbíróság Cg.... cégjegyzékszámon 2003. május 21-én jegyezte be a cégjegyzékbe, melynek vezető tisztségviselője a társaság bejegyzésétől felszámolásának elrendeléséig, (2007. július 12. napjáig), továbbá a beltagja a társaság 2008. november 7-én történt cégjegyzékből történő törléséig egyaránt az alperes volt.

A felperes és a "B" Bt. 2003. április 24-én egy együttműködési szerződést és egy megállapodást kötött. Az előbbi szerint a felperes átadta a vállalkozó "B" Bt-nek a városi (.... szám alatti) raktárhelyiségét nagykereskedelmi tevékenység folytatására, határozatlan időtartamra. A "B" Bt. a kis- és nagykereskedelmi tevékenység folytatásához vállalta, hogy szakképzett személyzetet, és az áruszállításhoz szükséges tehergépjárműveket biztosít, és rögzítették, hogy a felperes működési, illetve jövedéki engedélye alapján rendelhet árut a felperes táti központjával történő egyeztetést követően. Az együttműködési szerződésben elszámolás címszó alatt rögzítették, hogy a felperes a "B" Bt-nek az eladott mennyiség után forgalmi jutalékot biztosít, a szintén e napon megkötött megállapodásban foglalt részletezés szerint. Az utóbbiban úgy rendelkeztek, hogy a "B" Bt. 14.000.000,- Ft árufedezeti garanciát biztosít, amiből 1.000.000,- Ft készpénz. Részletezték, hogy a felperestől megrendelt eladott mennyiség után a "B" Bt-t milyen mértékű forgalmi jutalék illeti meg árunemenként, aminek alapja a havi nettó eladás csökkentve a lejárt kintlévőségek összegével. Úgy rendelkeztek, hogy az elszámolás a havi leltárt követő tárgyhó 4. napján történik meg a felek között, és leltárhiány esetén az árufedezeti garanciából a felperes a levonási jogát gyakorolhatja.

A felperesnél "C" belső ellenőr feladata volt, hogy havonta a "B" Bt. által kiállított szállítóleveleket a számlák havi összegével egybevesse. A felperes 2004. decemberben értesült arról, hogy a "B" Bt. által üzemeltetett perbeli telephelyen a hordók eladási áraival „manipulálnak”, ezért belső ellenőre egybevetette a lefűzött eredeti valamint a számítógépen nyilvántartott szállítóleveleket, melyek egymástól eltértek, és az eredeti szállítóleveleket összevetve a számlákkal jelentős pénzügyi eltérés mutatkozott. A belső ellenőr vizsgálatát követően a felperes megbízottja azt állapította meg, hogy 2003. és 2004. évben a "B" Bt. összesen 29.709.048,-Ft kárt okozott a felperesnek a göngyöleg árának manipulálásával (megváltoztatásával). Minderről 2004. december 10-én jegyzőkönyvet vettek fel, amiben rögzítették, hogy 2003. október 3. és 2004. november 30. között a göngyölegek elszámolásából adódóan összesen 29.709.048,-Ft összegű készpénzhiány keletkezett. A jegyzőkönyv rögzítette azt is, hogy ebben az időszakban a telephely vezetője az alperes volt, aki a hiány miatt felelősségre vonható. A jegyzőkönyv szerint az alperes a megállapított hiány összegével egyetértett, annak összegét elismerte és a visszafizetését vállalta egy külön megállapodás alapján. Ezt a jegyzőkönyvet az alperesen és a tanúkon kívül a jelen per korábbi II.r. alperese "D" is aláírta. A folytatódó vizsgálat azt is megállapította, hogy nemcsak a göngyöleg elszámolása során károsították meg a felperest, hanem a pénztárosi feladatokat ellátó "D" a felperesnek további kárt is okozott, mert engedély nélkül árengedményt adott a vevőknek, amelyért személyesen őt terheli a felelősség. "D" a későbbiekben 2006. január 4-én közjegyző előtt 2.034.015,-Ft tartozást ismert el, amit megfizetett a felperesnek.

Miután a felperes további kára nem térült meg, **2005. október 17-én** az alperes egy „nyilatkozatot” írt alá. Ebben, „mint a felperes **Város**, szám alatt lévő telephelyét üzemeltető "B" Betéti Társaság üzletvezetője, egyben beltagja elismerte, hogy a felperes engedélye, hozzájárulása nélkül árengedményt adott a vevőknek összesen 29.709.048.Ft összegben, s ezzel a cselekménnyel a felperesnek vagyoni kárt okozott." Tartalmazta továbbá a nyilatkozat, hogy: *„Fenti cselekményért a betéti társaság kártérítési kötelezettséget vállal, továbbá kijelentem, hogy mint a betéti társaság beltagja, mint magánszemély is kártérítési kötelezettséget válllok, vagyoni kártérítési kötelezettséget 29.709.048.Ft erejéig”*. E nyilatkozatot az alperes teljes bizonyító erejű magánokiratba foglaltan, két tanú előtt írta alá. A felperes 2006. május 9-én a fentiek miatt feljelentést is tett az alperessel és "D"-sel szemben sikkasztás és csalás gyanúja miatt. A Komárom-Esztergom Megyei Bíróság a 2009. október 26-án jogerőre emelkedett 2.Bf.141/2009/6. számú ítéletével az alperest és "D"-t bűnösnek mondta ki társtettesként elkövetett számvitel rendje megsértésének büntetében, és ezért mindegyikőjüket 200 napi tétel pénzbüntetésre ítélte.

A "B" Bt-vel szemben a felszámolási eljárást 2007. július 12-i kezdő időponttal rendelték el és a felszámolási eljárás befejezését követően a társaságot 2008. november 7. napján törölte a cégbíróság a cégjegyzékből. A felperes a perbehozott követelésére vonatkozó hitelezői igényt a "B" Bt-vel szembeni felszámolási eljárásban nem jelentett be.

A felperes 2010. május 17-én kérte fizetési meghagyás kibocsátását az alperessel és "D"-vel szemben, mely eljárás az ellentmondások folytán perré alakult. A perben a felperes "D"-vel szembeni keresetétől elállt, és az elsőfokú bíróság a pert a felperes és a II.r. alperes vonatkozásában megszüntette. **A felperes végleges keresetében** 29.709.048,-Ft kártérítés, és ennek 2005. október 17. napjától járó törvényes késedelmi kamatai megfizetésére kérte

kötelezni az alperest. Arra hivatkozott, hogy a **"B"** Bt. képviselőjeként és beltagjaként az alperes a tartozást elismerte, és a tartozásért magánszemélyként is önálló felelősséget vállalt, ezért a **"B"** Bt. felszámolásától függetlenül tartozik az általa elismert összeggel, és annak késedelmi kamataival. Keresete ténybeli alapjaként arra hivatkozott, hogy a felperes és a vele szerződő **"B"** Bt. közötti szabályos üzletmenet az lett volna, ha a megrendelt árut az alperes szállítólevéllel kiszállítja a készpénzes megrendelőknek, akik a cseregöngyöleg értékét levonva fizetnek, majd a telephelyen a szállítólevél alapján állítják ki a számlát a ténylegesen kifizetett összegről, a bizonylatot pedig később eljuttatják a vevőkhöz. A vevők így végül csak az áru értékét fizették ki, a göngyöleg árát nem, mert azt visszaruként levonták. Ezzel szemben a **"B"** Bt. képviselőjeként az alperes a telephelyen kiállított, eredetileg valós adatokat tartalmazó szállítólevél kíséretében leszállította a megrendelt árut a megrendelőnek, ahol azt és a göngyöleget a vevő átvette. Ezt követően azonban az alperes, (és **"D"**) az áru (sör) és a hordó együttes árát tartalmazó számlát állított ki a telephelyen a meghamisított szállítólevelek alapján és a bizonylaton a göngyöleg 10.625.Ft-os ára helyett csak 625.Ft-ot tüntetett fel valótlannul. Így a vevők részére kiállított számlabizonylatok a valóságosnál minden esetben 10.000.Ft-tal kevesebb eladási árat tartalmaztak hordónként, mely összegekkel - a felperest megkárosítva - az alperes sajátjaként rendelkezett. Az ezzel a módszerrel a felperesnek okozott kár mértékét pedig az alperes elismerte. Az alperes védekezése kapcsán állította, hogy az alperes által hivatkozott 6.000.000,- forintot, és 1.000.000,- Ft összegű. árufedezeti garanciát nem a perbeli követelés rendezésére számolták el, hanem a **"B"** Bt. egyéb fennálló számlatartozásra. A 2004. december 10-től 2006. január 4-ig terjedő időszakra pedig a **"B"** Bt. részére a jutalékot elszámolták és kifizették, az szintén nem a perbeli tartozás rendezésére lett fordítva, míg az alperes által hivatkozott ingóság a felpereshez nem kerültek, azokat ő nem vette birtokba.

Az alperes érdemi ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte, vitatta annak jogalapját és összecszerúségét is. Arra hivatkozott, hogy „nem sajátította el semmit” a felperes és a **"B"** Bt. közötti üzletmenet során. A felperes folytatta le azt a vizsgálatot, ami kárt mutatott ki, abban ő nem vett részt, a megállapított hiánnyal nem értett egyet. A 2005. október 17-i nyilatkozatot lényegében tévedésből, illetve megtévesztés hatására írta alá, amivel kapcsolatban a Ptk.236.§ (3) bekezdése alapján megtámadási kifogást is előterjesztett. Ezt tévedésre, megtévesztésre (Ptk.210.§), illetve feltűnő értékaránytalanságra (Ptk.201.§ (2) bekezdés) hivatkozással támadta meg, és kérte ennek alapján a kereset elutasítását. Előadta, hogy az okiratban foglalt összecszerúséget illetően volt tévedésben, mert az ellene folyó büntetőeljárásban megállapítást nyert, hogy a „göngyölegárak áruk alkalmazásából eredő hiány” mindössze 3.750.262,- Ft. Hivatkozott továbbá arra, hogy a 2004. december 10-től 2006. január 4-ig még a felperessel történt megállapodás szerint folytatta a **"B"** Bt. a tevékenységét, de az ebből eredő jutalékot a **"B"** Bt. nem kapta meg, ezért ebből „mintegy 15.000.000,-Ft összegű” jutalékot az általa elismert tartozásra kellett, hogy fordítson a felperes, aminek összegével az elismert tartozása csökkent. A **"B"** Bt. tulajdonát képezte továbbá egy 312.000,-Ft értékű targonca, és egy 180.000,-Ft értékű riasztóberendezés, amely vagyontárgyak a felperes birtokában maradtak a tartozás „fejében”. Hivatkozott végül arra, hogy a **"B"** Bt. a *2003. április 24-i megállapodás* szerint 1.000.000,- Ft árufedezeti garanciát fizetett meg a felperesnek, ami a felperesnél maradt, így ez szintén az elismert tartozására kell elszámolni. Ezen túlmenően pedig a **"B"** Bt. 2005. július 4-én a felperesnek

további 6.000.000,- forintot fizetett meg „2004-2005. évi számlatartozás törlesztéseként”, de az szintén a jelen perbeli követelésre került kifizetésre.

Az elsőfokú bíróság a fellebbezéssel támadott ítéletével kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 29.709.048,-Ft-ot, s ennek 2005. október 17. napjától járó törvényes mértékű késedelmi kamatát, valamint 1.716.504.Ft perköltséget. Úgy rendelkezett, hogy az állam által előlegezett szakértői díj és 900.000,-Ft le nem rótt kereseti illeték az alperes személyes költségmentessége folytán az állam terhén marad. Határozatának indokolásában idézte a gazdasági társaságokról szóló 1997. évi CXLV. törvény (régi Gt.) 101.§ (3) bekezdését, 90.§ (1-2) bekezdését, és 97.§ (1) bekezdését. Megállapította, hogy a felperes a **"B"** Bt-vel szembeni felszámolási eljárásban hitelezői igényt a perbehozott kereseti követelésére vonatkozóan sem a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.) - jelen perben alkalmazandó - 38.§ (3) bekezdése, és 37.§ (2) bekezdése szerinti 40 napon belül, sem a Cstv. 37.§ (3) bekezdése szerinti jogvesztő egy éves határidőn belül nem jelentett be. Ezért a 1/2007. Polgári jogegységi határozatban foglaltak szerint az alperes, mint a betéti társaság volt beltagja az idézett jogszabályhelyek alapján a **"B"** Bt. tartozásaiért felelősséggel már nem tartozhat, mert a **"B"** Bt-vel szembeni hitelezői igény bejelentésének elmulasztása miatt a felperes igénye elenyészett az alperessel, mint beltaggal szemben is. Ugyanakkor megállapította, hogy az alperes a 2005. október 17-i nyilatkozattal, mint magánszemély is kötelezettséget vállalt a felperes felé a **"B"** Bt. tartozásaiért. A felperes jogvesztése pedig csak a **"B"** Bt-vel szemben, továbbá annak beltagjával szemben következett be, de nem szűnt meg az igényérvényesítési joga a kártérítés megfizetését vállaló alperessel szemben. A Ptk.242.§-a szerint az elismerő alperest terhelte volna annak a bizonyítása, hogy a felperessel szemben tartozása nem áll fenn, bírósági úton nem érvényesíthető, vagy a szerződés érvénytelen. Az elsőfokú bíróság a perben kirendelt könyvszakértői vélemény alapján megállapította, hogy a keresetben megjelölt 29.709.048.Ft-os hiányt a számítógépes program adatai alátámasztják. A számítógépes program lehetővé tette a szállítólevelek módosítását, holott az „átírással” nem lett volna módosítható, az alperes (illetve a **"B"** Bt. más alkalmazottja) a szállítóleveleket mégis többször átírták, az azokon szereplő kiszállított hordóarat utólag megváltoztatták, és a különbséget a felperesnél kárként keletkezett, azt a vevők nem fizették meg. A szakértő megállapította, hogy a felperes által a göngyölegárak módosításáról összeállított 2003-2004. évi táblázatok megfelelnek a tényeknek, és megállapítható, hogy a felperest a szállítóleveleken és a számlákon alkalmazott göngyöleg egységárak módosítása (meghamisítása) révén 29.709.048.Ft-tal - az alperes által vezetett **"B"** Bt. - megkárosította. A szakvélemény alapján megállapította továbbá az elsőfokú bíróság, hogy 2004. december 10. és 2006. január 4. közötti időszakra a **"B"** Bt. jutalékból a felperes jelen perbeli tartozás törlesztésére nem tartott vissza összeget, az teljes egészében elszámolásra került. Az alperes által hivatkozott 6.000.000,-Ft, és 1.000.000,- Ft összegekről is megállapítható, hogy azok nem a perbeli követelésre, hanem a felperes által teljesített egyéb áruszállítással kapcsolatos követelések törlesztésére kerültek felhasználásra. Azt pedig nem lehetett megállapítani, hogy az alperes által megjelölt ingóságok ténylegesen a felpereshez kerültek volna, továbbá a **"D"** által megfizetett összeg sem áll összefüggésben a jelen perben érvényesített 29.709.048,-Ft összegű tartozással. Az alperes a Pp.164.§-a szerint az őt terhelő bizonyítási kötelezettsége ellenére nem tudta bizonyítani, hogy a tartozáselismerése ellenére nem

tartozik a felperesnek. Ellenkezőleg, a perben beszerzett szakvélemény a fennálló tartozást támasztotta alá, az alperesi „beszámítási kifogásokat” pedig cáfolta. Mindezek alapján kötelezte az elsőfokú bíróság az alperest - „adózársi kötelezettségvállalás jogcímén” - a tartozáselismerésben foglalt összeg, és annak törvényes kamatainak a megfizetésére.

Az elsőfokú ítélettel szemben az alperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben annak a megváltoztatásával a kereset elutasítását kérte. Fenntartotta, hogy az üzletmenet során a felperesnek kárt nem okozott. Hivatkozott arra is, hogy a **"B"** Bt.-vel szembeni felszámolási eljárásban a felperes az egyéves jogvesztő határidőn belül, sem ezt követően nem jelentette be hitelezői igényt a perbeli követelésére, ami az 1/2007. PJE. számú jogegységi határozatban foglaltak szerint jogvesztésre vezetett a főkötelezettel, és a járulékos kötelezett alperessel szemben is. Az elsőfokú bíróság tévesen értelmezte az alperes által 2005. október 17-én tett írásbeli jognyilatkozat tartalmát. Azt tévesen állapította meg, hogy az alperes három minőségében (a **"B"** Bt. nevében, a **"B"** Bt. beltájaként, és magánszemélyként) is helytállási kötelezettséget vállalt. Az alperes által megtett jognyilatkozatból nem állapítható meg az, hogy az alperes magánszemélyként a **"B"** Bt.-nek mint főkötelezettnek a tartozását vállalta megfizetni, hanem csupán elismerte a betéti társaság nevében a társaság kártérítési felelősségét, és a betéti társaság beltájaként, járulékos kötelezettként is kártérítési kötelezettséget vállalt. Így nyilatkozatát csak kétféle minőségében tette: a Bt. nevében és annak beltájaként. Miután pedig a **"B"** Bt. főkötelezettrel szemben jogvesztés állt be a felszámolás során elmulasztott igénybejelentés miatt, e jogvesztés kihat az alperesre, mint a **"B"** Bt. beltájára is.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte annak helyes indokai alapján. Azzal érvelt, hogy a betéti társaság beltájának mögöttes felelőssége a törvény erejénél fogva áll fenn, ezért szükségtelen lett volna a tartozáselismerés tárgyában külön felelősségvállaló nyilatkozatot megtenni. Ebből következően a nyilatkozat kifejezetten azért tartalmazza az alperes magánszemély minőségben tett kötelezettségvállalást, mert az alperes szándéka a beltá törvényi felelősségén túlmenő személyes elismerés is volt.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a perben beszerzett bizonyítékok helyes mérlegelésével állapította meg a tényállást, és abból helytálló jogi következtetést levonva érdemben helytálló döntést hozott.

Az elsőfokú bíróság az alperes által 2005. október 17-én tett írásbeli „nyilatkozat” tartalmát a Ptk. 207.§ (1) bekezdésének megfelelően, nem pedig „kiterjesztően” értelmezte. Helyesen állapította meg hogy, az alperes a nyilatkozatát a szavak általánosan elfogadott jelentése szerint - figyelemmel a nyilatkozó feltehető akaratára és az eset összes körülményeire - a felperesnek hogyan kellett értenie. Ennek alapján pedig helytállóan állapította meg, hogy az alperes - beltági minőségétől (mögöttes felelősségétől) függetlenül - magánszemélyként is kötelezettséget kívánt vállalni a felperes felé a nyilatkozatban elismert összegű tartozás megfizetésére, és nyilatkozata egyúttal a Bt. törvényes képviselőjeként tett tartozáselismerés is volt. Ezzel pedig az eredeti kötelezett **"B"** Bt. mellé, annak adózársaként a kötelemben

belépett, mert a jogosult felperessel szemben a **"B"** Bt. tartozását - fizetési kötelezettségének a teljesítését - **elvállalta**.

A Ptk.332.§-ában szabályozott tartozásátvállalás (intercessio privativa) abban különbözik a tartozás elvállalástól (cummulativ intercessio), hogy az utóbbi esetben a tartozás megfizetését vállaló személy nem az eredeti kötelelem kötelezettjével, hanem a jogosultjával állapodik meg abban, hogy az eredeti adóst terhelő tartozást a részére megfizeti. Tartozás elvállalása esetén, aki a régi adós mellé a kötelemben belép (EBH 2001/412., Legfelsőbb Bíróság Gfv.I.31.263/2000/7.) nem járulékos kötelezettként, hanem (egyetemleges, vagy együttes) adóstársként kerül a korábbi adós mellé. (Győri Ítélőtábla Gf.II.20.268/2006/4.)

A tartozás elvállalására irányuló szerződést a Ptk. 216.§ (1) bekezdése folytán jogszabálya eltérő rendelkezése hiányában akár szóban, akár írásban lehet kötni. A szerződési akaratot ráutaló magatartással is kifejezésre lehet juttatni.

Az alperes által 2005. október 17-én tett írásbeli „nyilatkozat” értelmezésénél (Ptk.207.§ (1) bekezdés) abból kell kiindulni, hogy a kötelemben lépés megállapíthatóságának a feltétele, hogy a tartozás elvállaló ismerje az eredeti kötelezett kötelezettségének mértékét, valamint egyértelmű és kifejezett akaratnyilatkozatot (Ptk.205.§ (1) bekezdés) tegyen a jogosult felé fennálló kötelezettség teljesítése elvállalására.

A konkrét esetben az alperes a 2005. október 17-én tett nyilatkozatban egyértelműen elismerte, hogy a **"B"** Bt. 29.709.048.Ft összegű kárt okozott a felperesnek, amelyért „mint magánszemély is” kártérítési kötelezettséget vállalt, tehát a főadóst terhelő kötelezettség mértékét (annak pontos összegét) kétségekívül ismerte. A beltági (mögöttes) felelősség törvényen alapuló felelősség, akkor is fennáll, ha erről a felek az okiratban „hallgatnak”. Abból a tényből, hogy a tartozásért az alperes magánszemélyként is kártérítési kötelezettséget vállalt, az következik, hogy a jogosult felperes felé fennálló fizetési kötelezettség teljesítését azt megerősítendő magánszemélyként - a beltági felelősségén túlmenően - személyes teljesítésként is elvállalni kívánta. Azzal, hogy „magánszemélyként is” nyilatkozott, - a beltági minőségétől független - önálló kötelezettségvállalást tett.

Az alperesnek mint a betéti társaság beltagjának a mögöttes felelőssége a Gt-nek az elsőfokú bíróság által hivatkozott rendelkezéseiből következik, külön okiratban foglalt kötelezettségvállalás nélkül is fennáll, függetlenül attól, hogy annak tényét a felek egy külön okiratban is rögzítik vagy sem. Ebből következően az alperesi nyilatkozatot - az alperes feltehető akaratára - a felperesnek a Ptk.207.§ (1) bekezdése alapján valóban úgy kellett értenie, hogy az alperes az eredeti kötelezett **"B"** Bt. tartozását - fizetési kötelezettségének a teljesítését - magánszemélyként is elvállalta, ami a jogszabályon alapuló beltági felelősségétől független, önálló kötelezettségvállalást jelentett.

A felek szerződéses akarata tehát a nyilatkozat megtételekor és annak elfogadásakor nyilvánvalóan arra irányult a fentiek szerint, hogy az eredeti kötelezett mellett az alperes saját személyében is önálló fizetési kötelezettséget vállalt.

A laikus felek tudata pedig ekkor nyilván nem fogta át annak az esetleges lehetőségét, hogy a felperes jóval későbbi jogvesztése a főkötelezett **"B"** Bt-vel, és annak beltagjával szemben az alperes így elvállalt önálló adóstársi helytállási kötelezettség nem fogja érinteni.

Mindezekre figyelemmel tehát az elsőfokú az alperesi nyilatkozat helytálló értelmezésével jutott arra a következtetésre, hogy a felperes és az alperes között a perbeli tartozás elvállalása céljából megállapodás jött létre. Tekintve pedig, hogy az alperes az eredeti kötelezett adóstársaként a kötelemben belépett, az alperes fizetési kötelezettsége szempontjából nincsen annak jelentősége, hogy a felperes a követelését az eredeti adós elleni felszámolási eljárásban az egy éves jogvesztő határidő alatt nem jelentette be, azaz az 1/2007. PJE határozatban foglaltaknak a jelen jogvita elbírálása szempontjából nincsen jelentősége.

Az alperes alaptalanul terjesztett elő megtámadási kifogást (Ptk. 236.§ (3) bekezdés) 2005. október 17-i „nyilatkozatának” - azaz a fent kifejtettek szerint a tartozás elvállalásának, és egyúttal tartozáselismerésének - érvénytelenségének a megállapítása iránt. A tévedésre, megtévesztésre (Ptk.210.§) és feltűnő értékaránytalanságra (Ptk.201.§ (2) bekezdés) alapított kifogása ténybeli alapjaként ugyanis azt adta elő, hogy az egyenes adós tartozásának összegét illetően volt tévedésben. A perben beszerzett - és a peres felek által vitássá nem tett - szakvélemény alapján az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy a szakvélemény a felperesnek a perben követelt, a nyilatkozatban is rögzített összegű tartozása fennállását megfelelően bizonyítja. Ezért a megjelölt ténybeli alapra alapított hivatkozás nem eredményezhet sikeres megtámadást. Megjegyzi az ítéletábra, hogy a tartozás elvállalása önmagában nem visszerhes szerződés, ezért e körben a „szolgáltatás és ellenszolgáltatás” közötti feltűnő értékkülönbség értelmezhetetlen is, fogalmilag kizárt.

Az elsőfokú bíróság a perben beszerzett bizonyítékok okszerű mérlegelésével és értékelésével helyesen állapította meg azt, hogy az alperes a Ptk. 242.§ (1) bekezdéséből következően a Pp. 164.§ (1) bekezdése szerint őt terhelő bizonyítási kötelezettsége ellenére nem tudta azt a védekezése ténybeli alapjaként felhozott állítását bizonyítani, hogy e tartozása nem áll fenn. A felperes vitatásával szemben nem lehetett azt ítéleti bizonyossággal megállapítani, hogy az alperes által hivatkozott összegek a tartozáselismerő nyilatkozatban foglalt, a felperes felé kártérítés címén fennálló tartozás törlesztései lettek volna, a beszerzett szakvélemény ennek az ellenkezőjét támasztotta alá.

Mivel pedig a kártérítés megfizetését vállaló alperes a tartozását nem fizette meg, őt helytállóan marasztalta az elsőfokú bíróság. Ezért az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét - az indokolás részbeni kiegészítésével - a Pp. 253.§ (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A fellebbezés nem vezetett eredményre, ezért a másodfokú eljárásban is pervesztes alperes a Pp. 239.§-a folytán alkalmazandó Pp. 78.§ (1) bekezdése alapján viselni köteles a másodfokú eljárásban felmerült saját, valamint a felperes perköltségét. A felperes jogi képviselőjének munkadíját az ítéletábra a Pp. 79.§ (1) bekezdése, valamint a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3.§ (2), (3), (5) és (6) bekezdései alapján - a per egyéb adataira figyelemmel - a kifejtett ügyvédi munka mérlegelésével és a pertárgyérték alapulvételével bruttó 254.000.- forintban állapította meg. Az alperes teljes személyes költségmentességére tekintettel a le nem rótt fellebbezési illeték a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § és 14. §-a és a Pp.78.§ (1) bekezdése alapján az állam terhén marad.

G y ő r, 2013. október 9.

Dr. Szalai György sk. a
tanács elnöke

Dr. Bajnok István sk.
előadó bíró

Dr. Ferenczy Tamás sk.
bíró

A kiadmány hitelül
kiadó: